

Op zoek naar het nieuwe licht.....

Maandag 13 juni vertrokken we met 43 personen op pelgrimstocht naar Assisi. Mensen uit de federatie Houthalen – Helchteren en Hoeselt aangevuld met vrijwilligers uit verschillende parochies van ons bisdom en daarbuiten. Velen hadden al eerder een tocht meegemaakt naar Compostela, maar dit werd een nieuwe uitdaging.

Persoonlijk had ik lange tijd beraadslaagd of ik en mijn echtgenoot Frans de tocht wel zouden meemaken. Frans was vorig jaar geopereerd en in de maanden april en mei nog bestralingen gaan halen. Ons leven lag wat overhoop en de toekomst was onzeker. Ik was vermoeid van het zorgen en de zorgen. Vanbinnen was het duister, geen leven, geen vreugde, onzeker en bang van hoe het leven verder zou moeten. Gods aanwezigheid ervaren lukte mij ook niet meer. Een groep onbekende mensen schrikte mij ook af. Zou ik en Frans het fysiek wel aankunnen? Franciscus en de Heilige Clara waren mij wel bekend, maar wat we daarmee in ons leven aankonden, wist ik ook niet. Later ontdekte ik dat Franciscus van Assisi die situaties van twijfelen en het niet meer zien zitten in zijn leven ook kende en dan zei: “Ik hoor de vogeltjes niet meer fluiten.”

Een lange busreis, gespreid over twee dagen bracht ons naar Assisi. Stukje voor stukje mochten we het leven van Franciscus en Clara leren kennen. Ons op tocht gaan was een samengaan van lichamelijke en geestelijke inspanningen. Stappen, zingen en bidden. Wat nadenken over het leven van Franciscus en ons eigen leven. Dat lukte. Franciscus wist zeer goed dat actief bezig zijn en nadenken en bidden samengingen. Het was grenzen verleggen op beide vlakken; soms puffen, maar ik hield vol, Maar vanbinnen vocht ik nog steeds met mezelf. Ik wilde liefst alleen stappen, in stilte met mezelf bezig zijn en alles zelf aankunnen. Al dat praten onderweg vond ik ook vermoeiend. Ik deed mijn best om er het beste van te maken, maar meer niet. Tot er tijdens een van onze bezoeken aan een vroegere verblijfplaats van Franciscus in La Verna iets gebeurde met mij. Een jonge Franciscaan die in het Italiaans uitleg gaf over het heiligdom boeide mij. Datgene wat hij zei werd door iemand uit de groep perfect vertaald en dat maakte dat ik me op dat moment echt aangesproken voelde door wat hij zei. Dat patertje verwoordde hoe Franciscus in zijn leven probeerde echt christen te zijn, helemaal één wilde zijn met Christus en zich volledig toewijdde aan God. Franciscus was daardoor zo gegrepen en geboeid geraakt dat het de hele zin van zijn leven werd. Ik voelde dat zijn verhaal me vanbinnen heel erg aangreep. Zou ik dat ook niet beter proberen te doen in mijn leven? Zou ik mijn angst en zorgen ook niet beter uit handen geven? Moet ik nu persé de regisseur van mijn eigen leven blijven en telkens opnieuw angst en onmacht beleven als er iets fout gaat of er iets is dat ik niet de baas kan? Zou ik niet beter zoals Franciscus mijn leven in Gods handen leggen en zo proberen echt christen te zijn?

Toen ik hoorde en zag hoe Franciscus in zijn leven omging met moeilijke dingen en heel zijn leven toewijdde aan Jezus, toen wilde ik dat ook proberen. In het zonnelied noemde Franciscus alles op wat hem vreugde gaf. Broeder zon, zuster maan, broeder

wind, zuster water en nog veel meer. Al die dingen, waren ook mij zomaar gegeven. Ik zag na lange tijd opnieuw de prachtige bloemen in de grachten bloeien. De lindebomen en de sterjasmijn die een heerlijke welriekende geur vrijgaven. Ik kon dat zonneliel plots toelaten in mijn leven en dat gaf me vanbinnen vreugde. Franciscus was voor mij een oproep om in mijn leven anders met moeilijke dingen om te gaan. Proberen mijn vreugde niet helemaal te verliezen als er iets niet loopt zoals ik het graag zou willen. Ik wou me optrekken aan alle zegeningen uit het zonneliel en daarbuiten en de verbondenheid met Jezus en God terug zijn plaats geven. Dat willen gaf me perspectief en maakte me hoopvol. Een beetje onzeker of me dat wel ging lukken, maar met de inspiratie en de verbondenheid van Franciscus en Clara zou dat wel gaan. Zelfs toen we de laatste strofe van het zonneliel zongen waarin Franciscus “zuster dood” bejubelde, werd ik geraakt. Eigenlijk zou ik als ik aan het einde van mijn leven ben ook zo in vrede en in alle rust vervuld van dankbaarheid willen uitkijken naar die omarming met de Heer. Eigenlijk is dat ook mijn droom. Tijdens deze pelgrimstocht vond ik de kracht en het vertrouwen terug in mezelf, in Frans, in de mensen rondom mij en in God. Mezelf terug uit handen durven geven gaf me rust, maakte me dankbaar om heel veel, de natuur, de mensen rondom mij, mijn tochtgenoten. Ik voelde dat ik weer van mezelf en van anderen kon houden. Ik voelde een verbondenheid en vele ontmoetingen ontroerden mij. Het was of God met mij meeging en voelbaar was door de anderen. Ik wist dat Franciscus mijn leven zin zou kunnen geven. Ik wou die zoektocht verder zetten en was zelfs bang wat ik ontdekt had weer terug te verliezen. Geloven dat ik goed ben zoals ik ben en dat God van mij houdt en mij omringt, dat wilde ik vasthouden. Franciscus was voor mij een voorbeeld en ik wilde proberen daarnaar te leven. Wat versoberen waar het kon. Als ik keek hoe ik in de parochie met mensen gemeenschap vormde, dan voelde ik mij een kleine Franciscus en dat maakte me blij. Ik wou me terug bewust blijven van Gods aanwezigheid in en rondom mij en daarmee verbonden blijven via onze manier van leven, ons gebed en de eucharistie.

Doorheen de tocht werd ik ook bewust dat Franciscus ons wilde zeggen wat “mens worden” betekent. Geboren worden om mens te zijn en te sterven maar ook sterven om opnieuw geboren te worden bij God. Om dat concreet vorm te geven maakte Franciscus de eerste kerststal.

Zo heb ik op mijn tocht doorheen alles het nieuwe licht ontdekt en dat maakte me heel dankbaar. Dankbaar om wat ik mocht beleven, om de vrienden op mijn tocht, om de inspiratie van Franciscus en Clara, om de nieuwe verbondenheid met Moeder Maria, die ik terug een betere plaats gegeven heb tijdens deze reis, om de groei in mijn christen zijn. Blij met de innerlijke honger in mezelf om die geestelijke groei verder te zetten.

Ik wens iedereen die innerlijke vrede en alle goeds toe die ik op deze tocht mocht ontdekken.

Paula Goffin met Frans Soons

Tijdens mijn tocht en daarna borduurde ik: “Het nieuwe licht” en schreef er een tekstje bij.

het nieuwe licht

van onrustig en gespannen
angstig en onvrij

naar stappen en ontmoeten
bidden en zingen

het zonnelied ontdekken
de zegeningen alom

Franciscus - broeder van vreugde
Clara - zuster van vrede

word er blij van
dankbaar om het leven

wetend
God houdt van mij...